

[Freddy Madsen.]

melsen, kan indse, at man bør fjerne denne regel. Påstanden om, at man skal have forbindelse med arbejdsmarkedet: ja men mennesker, som ikke har kunnet få arbejde, har ingen mulighed for at være i forbindelse med arbejdsmarkedet. Kendsgerningen er, at det, man nu gør, er, at man henviser disse mennesker til socialkontorerne.

En af de mest kritiserede ting er spørgsmålet om den 10 km's grænse, vi har anført. Der er nogle, der har sagt, at det var dårligt gennemtænkt, nej, det er i virkeligheden overordentlig velgennemtænkt. Men også på dette område erkender vi, at det er meget vanskeligt at finde frem til nogle grænser. Det, der har været formålet for vores vedkommende, har været at forhindre, at de bestemmelser, der findes i den nuværende arbejdsløshedslovgivning, bliver udnyttet til at koste folk rundt i landet.

Så taler hr. Aage Frandsen om, at man skal sige en rimelig afstand, men hvad er en rimelig afstand? Vi kan efter vores opfattelse ikke have den slags fortolkningsbegreber i loven, og jeg synes nu ikke, at 10 km med et offentligt transportmiddel, f. eks. i Storkøbenhavn, er så forfærdelig lidt. Men det kan naturligvis diskuteres, og det er en af de ting, som vi i høj grad er villige til at diskutere.

Den påstand, som fremføres fra nogle sider om, at der jo er masser af mennesker, der har meget længere til arbejde, er da sand og rigtig, men det er jo også frivilligt. Hvis man går ind på den tankegang, at det skal være den maksimale strækning, som nogen frivilligt har accepteret, så vil det jo betyde, at man skal anerkende, at folk f. eks. skal arbejde i København, medens de bor i Sydsjælland. Det er klart, at inden for frivillighedsbegrebet kan der være disse store afstande, men der må sættes ret så snævre grænser, når det drejer sig om at tvangsansvise folk.

Der kan nævnes en række andre ting; der er jo også fremsat andre forslag her i tinget om forbedring af loven, som senere kommer til behandling. Der vil også ved den lejlighed være anledning til at komme ind på en række af de her fremførte punkter, men med hensyn til hovedpunkterne i forslaget i den situation, vi står i, er det vores opfattelse, at den ikke betydelige, men dog den velvil-

je, der på forskellige områder er kommet til udtryk, nu også må omsættes i praktisk handling til gavn for de ledige.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Erlendsson):

Jeg foreslår, at forslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af reguleringsstidspunktet for arbejdsløshedsdagpenge i 1975.

(Lovforslag nr. 74. Fremsat 13/11 74).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Erling Dinesen (S):

Vi har selv foreslået, at den regulering af dagpengene, som skulle finde sted efter den gældende lov med virkning fra 1. april 1975, på grund af den meget alvorlige arbejdsløshedssituation, vi står i, blev rykket frem til 1. december, og derfor er vi naturligvis ikke helt tilfredse med et forslag gående ud på, at det først bliver fra 1. januar.

Det er klart, at det er en væsentlig bedring af situationen for 10.000 arbejdsløse, men jeg vil da gerne spørge arbejdsministeren, om der ikke er teknisk mulighed for, at man kunne rykke det frem til 1. december, som vi har foreslået, i stedet for den julegave med tilbagebetalingspligt, som man har besluttet at give til de arbejdsløse i december måned. Vi for vort vedkommende vil meget gerne være med til en hurtig behandling af forslaget. Det er klart, at vi er positivt indstillet over for det, der ligger i forslaget, men som sagt, vi har selv ønsket, at vi fik det fremmet sådan, at det virkelig kunne få betydning allerede fra 1. december, altså i julemåneden, og derfor vil jeg spørge arbejdsministeren, om han ikke me-